

Kristina Ohlsson

BÚRKA

**Kristina
Ohlsson**

BÚRKA

preložili
Lenka Kočíšová a Zuzana Inczingerová

Kristina Ohlsson
STORMVAKT

Copyright © Kristina Ohlsson 2020
Published by agreement with Salomonsson Agency

Cover Design © Maria Sundberg/Art by Sundberg
Cover Image: By-studio & Adam/Adobe Stock
Translation © Lenka Kočíšová, Zuzana Inczingerová, 2025
Slovak edition © DOT. vydavateľstvo, s. r. o., 2025

ISBN 978-80-69071-69-8

Venujem svojej mame a otcovi

Bolo to najveternejšie leto za posledné desaťročia. Dokonca aj staršia generácia rybárov zdvíhala obočie. Vravelo sa, že vietor bol nezvyčajne neúprosný a že to bolo zlé znamenie. Búrky so sebou prinášali chaos a neporiadok k západnému pobrežiu a jeho krehkým perlám.

Väčšina ľudí však iba krútila hlavou nad podobnými veštami. Vietor bol iba vietor a niekedy bol jednoducho silnejší ako zvyčajne. Nikto s nohami pevne na zemi si nemyslel, že by so sebou mohol prinášať nešťastie.

Toto leto však nebolo vôbec pokojné. Už v máji ľudia pochopili, že prichádza čas zmeny. A ako vždy, tak aj teraz prišla zmena bez ohlásenia. Jedného dňa jednoducho zistili, že jediné pohrebništvo mesta Kungshamn je na predaj. Táto správa nebola sama osebe významná, byť jedného malého detailu.

Vlastníka pohrebništva, takmer sedemdesiatročného muža, obrala o všetky úspory mladšia žena. Preto sa rozhodol, že predá nehnuteľnosť, v ktorej prevádzkoval svoju firmu, a odsťahuje sa. Hanba bola príliš veľká, klebety príliš rozšírené a dlh väčší ako príjmy.

Kungshamn nebolo mesto, v ktorom by sa toho dialo obzvlášť veľa. Preto sa správa o majiteľovi pohrebništva, ktorého podviedli, šírila ako požiar. A keď sa raz začali takéto reči trúsiť, bolo takmer nemožné ich zastaviť. Ako dlho vôbec potrvá, kým si pohrebništvo nájde nového majiteľa? Sklo na výklade zívalo prázdnotou a maklérova ceduľka, na ktorej stálo „NA PREDAJ“, začínala vyzeráť veľmi ošúchane. Keď sa však po dvoch mesiacoch nič nedialo, ľudia

začali uvažovať nad tým, či sa maklérovi náhodou niečo neprihodilo.

Avšak táto klebeta nemala šancu rozšíriť sa, lebo zrazu sa ľudia v miestnych novinách *Bohuslänningen* mohli dočítať, že pohrebništvo bolo konečne predané. Nový vlastník, akýsi chlapík zo Štokholmu, mal rozbehnúť svoju firmu už začiatkom septembra.

Ľudia na seba hľadeli. Čudovali sa, čo je ten Štokholmčan zač. Čo mohlo priviesť chlapíka z kráľovského hlavného mesta do čela švédskeho západu? Žeby ho s Kungshamnou spájalo nejaké puto?

Týždne plynuli a zrazu bol stred augusta. Dovolenky sa skončili. Turisti sa zbalili a odcestovali domov, rovnako ako majitelia letných chatiek. A práve v tom čase nabrali klebety o Štokholmčanovi znova na intenzite. Pretože obyvatelia Kungshamnu započuli ďalšiu klebetu. Muž, ktorý kúpil pohrebništvo, vraj nepodniká v danej oblasti a má s pohrebništvom úplne iné plány. O aké plány šlo, nikto nevedel, niektorí si však mysleli, že Štokholmčan chce založiť v meste nevestinec. A na to, aby klebety neutíchli, viac nebolo treba.

Situácia sa len zhoršila, keď sa miestni dozvedeli, kde sa nový majiteľ chystal usadiť. Namiesto Kungshamnu sa rozhodol zabývať v Hovenäsete, starej fabrike na spracovanie rýb, vzdialenej tri kilometre od mesta. Na tom by nebolo nič zvláštne. Až na tú adresu. Štokholmčan sa totiž plánoval usadiť v starom Janssonovom dome. A keďže to tvrdili samotní manželia Janssonovci, musela to byť pravda.

V Janssonovom dome nebýval nikto už dobrých tridsať rokov a malo to dobrý dôvod. Aspoň sa tak hovorilo. Na to, aby sa tam nikto nadobro neusadil, totiž jestvovali *pádne dôvody*. Dôvody, o ktorých sa Štokholmčan, ktorý sa mal do mesta prisťahovať, nemal dozvedieť. A ak by o nich vedel, muselo s ním byť čosi v neporiadku. Pretože nikto, kto vedel, čo sa v tom dome udialo, by sa tam nikdy dobrovoľne neubytoval.

Nikto.

Dokonca aj manželia Janssonovci, ktorí dom vlastnili, tam odmietli bývať. Uspokojili sa s tým, že miesto prenajímali rôznym

ľuďom počas leta a po zvyšok roka zíval dom prázdnotou. A potom nadišiel začiatok školského roka.

Jediné, čo z leta zostalo, bol vietor. Ten istý vietor, o ktorom sa tvrdilo, že so sebou prináša zmenu a temnotu. A pomaly, bez toho, aby niekto dokázal vysvetliť prečo, sa medzi ľuďmi šíril nepokoj.

Malo sa stať čosi hrozivé.

A jediné, čo mohli robiť, bolo čakať na to, keď sa tak stane.

25. AUGUSTA

„Iba ja viem, že je po všetkom.“

Zdvíhal sa vietor, blížila sa búrka. Agnes Erikssonová počula, ako vietor kvíli pred dverami, a pomyslela si: Žiadne zlo so sebou neprinášalo nič dobré. Zlé počasie jej poskytlo výhovorku na to, aby odišla z domu. Zakričala na Fredrika, že vybehne na chvíľku von, no čoskoro sa vráti. Chcela len zísť dolu k mólu a presvedčiť sa, že loďka bola riadne uviazaná.

Bolo krátko po šiestej, ale vonku panovala taká tma, že človek mal pocit, že nadišiel koniec sveta. Niežeby potrebovala pomoc na to, aby vytvorila podobnú atmosféru. Bolo po všetkom. A niečo nové sa malo začať. Ako k tomu však malo dôjsť, netušila.

Agnes si obula vysoké zelené gumáky a obliekla si červený príšiplášť. Starostlivo si ho zapla. Neznášala dážd'. Neznášala vietor. A na západnom pobreží bolo oboch požehnane. Ak by si mohla znova vybrať, zvolila by si život, v ktorom by bolo viac slnka a menej búrok.

V hale sa zjavil Fredrik.

„Chceš, aby som šiel s tebou?“

Pokrútila hlavou.

„Netreba, pôjdem sama. Je zbytočné, aby sme premokli obaja.“

Namáhala sa, aby znela uvoľnene. Spoločnosť bolo to posledné, čo si momentálne želala.

„Vybral som mäso z chladničky,“ oznámil Fredrik. „Mali sme v pláne grilovať, ale myslím, že bude lepšie, ak ho upečiem v rúre. Uvarím k tomu zemiaky a nejakú omáčku. Rýchlo niečo pripravím.“

Agnes prikývla a položila ruku na kľučku.

„Bude to dobré. Najeme sa, keď sa vrátim.“

Fredrik sa nachádzal na úplne inom mieste v živote ako ona. Existoval v každodennosti. Ako každý deň, keď odchádzala do školy, aby učila, a on sa venoval ďalšiemu stavebnému projektu v časti Smögen. Rovnako predvídateľné ako hodinky, ktoré nepotrebovali ručičky, lebo vždy ukazovali rovnaký čas.

Iba ja viem, že je koniec, pomyslela si Agnes.

Pohľadom vyhládala ten Fredrikov.

„Hneď sa vrátim.“

Túžila vyjsť von a odísť. Ísť za všetkým, čo nedostala, no potrebovala. V živote sa dopustila obrovských chýb. Nejestvovalo ospravedlnenie pre to, čo urobila, čoho sa dopustila. Musela zaplatiť za svoje hriechy, o tom bola presvedčená. A pri tej myšlienke sa jej uľavilo. Jestvovala cesta von. Bolo to to jediné, čo ju držalo nad vodou.

Keď otvorila dvere, oprel sa do nich vietor. Dážď bičoval zem. Do haly zadul studený vietor, preto sa ponáhľala von. No potom sa vrátila dnu.

Fredrik ešte vždy stál na tom istom mieste.

„Zabudla si si niečo?“

Pokrútila hlavou.

„Na príjazdovej ceste leží Isakov bicykel. Povieš mu, aby si ho dal do garáže?“

Neustále naliehanie na ich syna. O bicykli, ktorý nikto nepoužíval, iba tam tak stál.

Isak, ktorý sa nikdy nenaučil dokončiť to, čo raz začal. Nikdy sa nenaučil prevziať zodpovednosť.

„Samozrejme,“ odvetil Fredrik, „hneď mu to poviem.“

Agnes vyšla von do nečasu. Vytiahla si na hlavu kapucňu a rýchlymi krokmi kráčala po chodníku. Prístav bol blízko, no súčasne dostatočne ďaleko. Nechcela sa tam znova vydať, aby utišila túžbu, ktorú sa hanbila pomenovať.

Dážď jej bičoval tvár a vytvoril akúsi ochrannú vrstvu na jej pokožke. Zobrať si dáždnik bolo úplne vylúčené. Vietor by ho zničil za dve sekundy.

Agnes si vložila svoju zmrznutú ruku do vrecka a zovrela v nej mobil. V druhom vrecku mala nôž. Dúfala, že ho nebude musieť použiť.

Lode vo vonkajšom a vnútornom prístave sa nepokojne pohojdávali sem a tam. Loď patriaca Agnes a Fredrikovi kotvila vo vonkajšom prístave, tam však nemala namierené. Namiesto toho zastala pri móle neďaleko prírodného kúpaliska, pri ktorom stáli červené prístavné domčeky. Spolu s Fredrikom sa radovali, keď si zakúpili vlastný domček v prístave. Bol situovaný na perfektnom mieste, neďaleko kúpaliska a miesta, kde kotvila ich loď. Agnes však nemala namierené ani k ich prístavnému domčeku.

Mólo bičoval dážď. Leto bolo už iba vzdialenou spomienkou. Lode sa vzpínali na vlnách a zdalo sa, že túžia po niečom inom, ako sú búrka a dážď.

Ako aj ja, pomyslela si Agnes.

V okne jedného z najvzdialenejších prístavných domov sa svietilo. Práve tam kráčala.

Keď otvorila dvere a nazrela dnu, pánty na dverách zaškrípali.

Vnútri sa pohyboval tieň.

Čoskoro, pomyslela si Agnes. Čoskoro bude po všetkom.

Nebola si tým však istá. V opačnom prípade by sa tak nebála.

Srdce jej divo bilo.

Najdôležitejšie pre ňu bolo, aby získala sľub mlčanlivosti, aby sa o jej zločine nikto nedozvedel.

Agnes vošla do domčeka a zatvorila za sebou dvere.

Teraz alebo nikdy.

Krátko pred polnocou vystúpil August z autobusu pri moste Hovenäsbron. Tma bola nepreniknuteľná ako pred Vianocami, avšak počasie bolo o čosi miernejšie, no stále drsné. Vietor mu prefukoval cez bundu a pôda bola vlhká.

August sa zhlboka nadýchol studeného vzduchu. Konečne bol na mieste. Nastúpil na posledný autobus smerujúci z mesta Göteborg o pol desiatej večer a na ďalší spoj prestúpil v meste Uddevalla. V duchu skonštatoval, že autobus dorazil do cieľa skôr, ako udával cestovný harmonogram. Predpokladal, že sa to stávalo iba na miestach ako toto, kde bývalo tak málo ľudí, že bolo takmer prekvapujúce, ak ľudia stáli a čakali na autobus pri každej tretej zástavke.

Šofér autobusu trpezlivo čakal, kým si August povyberal batožinu. August ich v duchu poráтал. Tri kusy. Zatvoril dvere na batožinovom priestore a autobus nato zmizol dolu ulicou. Poobzeral sa okolo seba. Na nočnej oblohe viseli ťažké mračná. Na statku Hovenäset fúkalo a pršalo. Nikdy tam nezažil pekné počasie, hoci tam trávil každé leto. Boli to Augustovi starí rodičia, ktorí primali jeho rodinu k tomu, aby tam pricestovali. Postavili si tam chatku, ktorú navštevovali každé leto. A až do posledného dňa trvali na tom, že počasie v tejto oblasti bývalo občas trocha nepredvídateľné, ale stále fantastické. Jednoducho mali August a jeho rodičia smolu, keď prišli na návštevu.

Zakaždým.

August nechal batožinu tam a prešiel na opačnú stranu mosta. Z diaľky videl tiene a obrysy malého spoločenstva, bola však príliš

tma na to, aby videl, ako to v skutočnosti vyzerá. To mu však vôbec neprekážalo, lebo presne vedel, čo ho tam čaká. Asi stovka bielech drevených domov, niekoľko červených prístavných domčekov a priam dramaticky vysokých útesov, ktoré sa týčili nad dedinou.

Bolo to veľmi živé miesto.

Jeho matka by sa určite čudovala, keby ho teraz videla. Silné ruky spočívajúce na zábradlí mosta, výhľad na miesto, kde bude bývať. A čudovala by sa ešte viac, keby vedela, na čo teraz myslel.

Že sa z neho stal akýsi tulák vracajúci sa domov.

A to aj napriek tomu, že na statku v Hovenäsete strávil iba zopár liet počas svojho detstva a miesto nenavštívil dlhých tridsaťpäť rokov. Jeho starí rodičia predali svoje letné sídlo, keď mal desať rokov, no aj napriek tomu, že sa mu za miestom cnelo, nikdy sa tam nepriútil vrátiť.

Nikdy ani len na okamih nepomyslel na to, že by sa presťahoval na západné pobrežie. Hľadal letné sídlo, ktoré by vyžadovalo iba minimálnu údržbu. Neplánoval robiť vo svojom živote nijaké väčšie zmeny. Až kým neuvidel inzerát, v ktorom sa písalo, že staré pohrebništvo v Kungshamne bolo na predaj. Spomenul si, ako sedel pri počítači, hľadel na fotografie z inzerátu a pocítil príval šťastia.

Toto bola príležitosť, na ktorú čakal.

Toto mal byť jeho nový život.

Prirodzene, že požiadal o možnosť prísť na obhliadku domu. Nechcel, aby sa jeho nadšenie pretavilo do naivity, ale keď sa raz pre niečo rozhodol, nebolo cesty späť. Nemal v úmysle prevádzkovať pohrebništvo, ale mal svoje vlastné sny, ktoré plánoval uskutočniť. Zmluvu o kúpe podpísal pred štyrmi týždňami. Na to, aby svoj život v Štokholme ukončil, nepotreboval dlhší čas.

Zatrúbilo naňho auto.

Obrátil sa.

Pri chodníku, na ktorom stál obklopený svojimi taškami, zastavil sivý Saab. Muž sediaci na prednom sedadle so ženou po svojom boku stiahol okienko.

„August?“ spýtal sa muž.

„Presne tak,“ pritakal August.

Žena vyzerala, že sa jej ulávil.

„Neboli sme si celkom istí,“ odvetila. „Vzhľadom na priezvisko. Nemysleli sme si, že...“

Muž si odkašľal.

„Nemysleli sme si, že jestvuje niekto, kto má priezvisko Strindberg,“ odvetil. „Najmä ak sa krstným menom volá August.“

„Je to však tak,“ potvrdil August. „A vy musíte byť Esmeralda a Sven Janssonovci.“

Muž so ženou prikývli na znak súhlasu. Vystúpili z auta a podali si ruky. Práve od nich si bude prenajímať dom, ktorý sa mu na najbližší rok stane príbytkom.

„Ďakujem, že ste mi prišli naproti,“ povedal August.

„Bez problémov,“ odvetila Esmeralda. „Síce to nie je ďaleko, ale s toľkými vecami by ste mali čo robiť.“

Sven medzitým naložil Augustovu batožinu do auta.

„Že vraj veľa,“ poznamenal, „myslím si, že toho je vcelku málo.“

„Zvyšok vecí mi privezie o niekoľko dní sťahovacia firma,“ povedal August.

„Presne to písal v liste, ktorý nám poslal,“ potvrdila Esmeralda.

„V liste?“ spýtal sa Sven.

„Chcela som povedať v e-maile,“ opravila sa Esmeralda. Nato sa obrátila k Augustovi.

„Viete, že dom je sčasti zariadený. Myslím, že si vystačíte s tým, čo tam je, kým vám príde zvyšok vecí.“

Sven zatvoril batožinový priestor.

Vtom okolo nich prefičali dve policajné autá. Na ich strechách blikali modré svetlá, avšak ani jedno z nich nemalo výstražné sirény. August ich sledoval pohľadom.

„Pátrajú po nezvestnej žene,“ povedala Esmeralda. „Zmizla vraj pred niekoľkými hodinami.“

„Určite ju čoskoro nájdú,“ vyhlásil Sven. „Poďme.“